

Světlo a sůl

Hošťálková 26. 11. 2017

Písně: 209, píseň mladých, 473, píseň mladých, 582

Čtení z Písma: 1.ep.Janova 1, 5; 2, 1 - 17

Text kázání: ev. Matoušovo 5, 13 - 16

Milí bratři a sestry,

dnešní nedělí se opět uzavírá jeden církevní rok. Příští 1.Adventní nedělí začíná církevní rok nový - něco starého končí a do něčeho nového opět vstupujeme. K této neděli se čtou texty jako třeba: „**Tma ustupuje a pravé světlo již svítí**“ (1.J 2,8). Na postupu je světlo, kterému již nic nemůže zabránit, aby se zde, v jednom určitém čase objevilo v plné síle a intenzitě.

Vybral jsem ale, k dnešní neděli text z Ježíšova „kázání na hoře“. I zde se hovoří o světle a tmě, která má být světlem přemáhána. Pán Ježíš však na tomto místě ukáže prstem na své učedníky a okolostojící posluchače - tím také na nás - a poví: „**Vy jste světlo světa... Vy jste sůl země.**“ Jste to právě vy, kteří se máte zapojit do onoho zápasu s temnotami všeho druhu a vynaložit všechny síly na její překonávání.

Představme si situaci, kdy náhle, v nějakém velkém městě, v pozdních nočních hodinách zhasnou všechna světla. Na několik hodin se všechno, celé město, ponoří do naprosté tmy. Živý puls tohoto velkého města pomalu slábne až se všechno zastaví. Zastaví se na svých trasách tramvaje... Lidé ve velkých sálech, v kinech, restauracích nemohou opustit svá místa a odejít, chopí se jich úzkost a cítí se velmi bezmocní. V jedné chvíli se stalo všem velmi zřejmým, že žádné umělé světelné zdroje nemohou lidem nabídnout absolutní jistotu a především, že nikdy nemohou nahradit ten nejjistější zdroj světla, totiž slunce. To nás nesmí nechat na holičkách ani na chvíli, protože by to znamenalo naprostý kolaps a konec všeho, konec naší existence.

A ještě něco, co se týká umělých světel: všechna tato světla, která mohou vypadat třeba všelijak hezky a lákavě, a také spolehlivě a bezpečně, mají též ovšem svou výdrž, svítí jen po určitý čas, než se unaví. A když se opotřebují musí být obnovena nebo nahrazena jinými.

Nepodobáme se těmto umělým světlům často také my? Po určitý čas můžeme dobře fungovat. Náš život v našem okolí dobře svítí! Možná došlo v našem životě k nějaké proměně, obrátili jsme se ke Kristu, a tak svítíme. Hledí na to, a vzali to na vědomí také lidé okolo nás. Ale pak se po čase ono světlo začíná pomalu vytrácet a hasnout. Musíme si přiznat, že se často zmitáme mezi světlem a tmou. Jestliže spoléháme sami na sebe, jestliže si myslíme, že naše víra je dostatečně silná, pak jsme jako ta umělá světla, která se opotřebovávají a unaví.

Pomyslíme si: Ne, my křesťané nemůžeme být „**světlem světa**“ nebo „**solí země**“! Nemůžeme být takovými, jakými nás chce mít náš Pán! Nemůžeme zářit nezničitelnou silou, tak jako slunce! Nemůžeme udělat život v nás i kolem nás světlejším, příjemnějším. Nemáme v sobě také ani sílu a schopnost soli. Sůl může

dobře upravit pokrm, udělat jej chutným. Ale my nemůžeme dodat našemu životu onu vnitřní sílu, kterou potřebuje. Skutečně, když se podíváme sami na sebe dostatečně střízlivě, pak nám nezbyvá než říci: „*Ne, nejsme světlem tomuto světu ani solí země*“. Takže - tyto velké Ježíšovy věty: „**Vy jste sůl země... Vy jste světlo světa**“, pro nás neplatí!? Ale vždyť Ježíš tato slova pověděl všem okolostojícím! A byly to zástupy, které okolo něj tenkrát stály, když „**vystoupil na horu, otevřel ústa a učil**“! Všichni, kteří to tenkrát slyšeli, se od této chvíle mají stát „**světlem**“ a „**solí**“.

Když tato slova v evangeliu čteme, pak nesmíme ani na okamžik zapomenout, **kdo** tato slova říká. Oddělme tato slova od Ježíšovy osoby, pokusme se je žít, a bude z toho jedno velké zklamání. Bez Ježíše se tato - tak důležitá - slova, prostě žít nedají. Ale tak jako se vystavujeme paprskům slunce, tak se musíme vystavit světlu, kterým je Ježíš. K tomu, abychom tato slova pochopili, je nevyhnutelně potřebné vstoupit do úzkého vztahu s tím, který říká: „**Já jsem světlo světa**“ (J 8,12). Tato velká slova jsou nerozlučitelně propojena s osobou Ježíše Krista. A když se vztahu s ním otevíráme, pak se pro nás tato slova stávají novou možností, nabídkou i výzvou k životu novému, prozářenému světlem.

Nejprve tedy musíme hledět na něj - velmi zacíleně a soustředěně. Ježíš Kristus je pro náš svět světlem. Tímto „**Světlem světa**“ se máme nechat zcela uchopit a na ně zaměřit. Ježíš je tím jediným, který mezi námi pravdivě dosvědčil živého Boha, celým svým životem jej oslavil a nade vše vyvýšil. Nyní je již natrvalo „**Světlem světa**“. My lidé, kteří z osobní zkušenosti neznáme nic většího a mocnějšího, jej můžeme přirovnat k nevyčerpatelnému a neustále zářícímu slunci. „*Ty jsi to světlo světa, jež vyšlo v temnoti, svítící po vše léta nebeskou jasností*“ - zpívali jsme v úvodu. Jen jednou starostí se máme nechat neustále zneklidňovat: Jsme, jsem také já, pevně napojen na toto světlo?

Tedy: „**světlo světa**“ a „**sůl země**“. Co to pro nás konkrétně znamená, a jak se tím stávat, když Ježíš ukáže prstem právě na nás a řekne: „**vy to jste**“? - Přijaté světlo máme předávat dál, tím, čím je Ježíš, máme být také my. Obdrželi jsme totéž pověření. Ježíš je obdržel od svého Otce, my nyní od Ježíše: „**Jako Otec poslal mne, tak já posílám vás**“ (J 20,21). - Chceme toto pověření přijmout? Chceme se učit onomu tajemství - zůstávání v přítomnosti Boží? Chceme věřit, že také my se můžeme stávat oním „energetickým vedením“, po kterém může být Boží energie předávána dál, k dalším? Možná se nám zdá, že pro toto velké Kristovo pověření a poslání nejsme dostatečně výrazní, vhodní nebo způsobilí. Od této chvíle však platí, že světlem je každý, kdo se sám od toho pravého „**Světle**“ neodloučí.

A protože světlo je něco samo o sobě jistého - tam, kde jeho paprsek pronikne, převládne jistota, tak také Kristovo světlo vnáší do lidského života svou jistotu. A toto Kristovo světlo pak nemůže zůstat ukryto před celým okolím. Přirozenou vlastností světla je přece přemáhat tmu, skryt je můžeme jen násilím - přikryt je třeba „**nádobou**“. „**Nemůže zůstat skryto (ani) město ležící na hoře**“. Takto vystavěné město nemá vůbec žádné možnosti jakkoli se skryt.

Jsme jako ono neukryté a ze všech stran dobře viditelné město, které je také všem otevřeno? Jsme jako světlo, které je napojeno na jedinečný zdroj - Krista? Odkazujeme také jiné ke zdroji ze kterého sami žijeme? Jsme jako sůl, která dodává jídlu chuť? Člověk sám se svým životem mnoho udělat nemůže. Ale Ježíš Kristus postavil náš život na nový, pevný základ a způsobil, že jako „**sůl**“ i „**světlo**“ fungovat můžeme. Děkujeme mu a chvalme za to našeho nebeského Otce.

Avšak, co když to přece jen ukryto zůstane? Ježíš říká: „**Jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude (země) osolena?**“ Bez soli se stanou i ta nejlepší jídla nepoživatelná. Jestliže navzdory všemu, co s námi a pro nás Ježíš vykonal, nemáme žádnou sílu a trápíme se a zajímáme jen sami sebou a o sebe, pak již „*nejsme k ničemu*“. Sůl, která ztratila svou slanost, bude „*vyhozena ven a lidé po ní budou šlapat*“.

Přezkoumejme svůj život. Jestliže pocítíme, že jsme jako křesťané bez síly a energie, pak jděme po tom, kde k poruše došlo a závadu nechme odstranit. Tak jako každý člověk v onom velkém městě, které se ponořilo do tmy, se musíme i my zastavit a nepokračovat dál v cestě do nejisté temnoty. Propojení s energetickým zdrojem bylo přerušeno. Nyní platí: „*Hledej Ježíše a jeho světlo, nic jiného ti nepomůže!*“ Onu závadu nejsme sami schopni odstranit a temnotu nepřemůžeme svými vlastními silami. V této chvíli se smíme znovu nebo nově učit, že **Ježíš Kristus, „světlo“ a moc patří k sobě**, že tvoří nerozlučitelnou jednotu. A pak jej prosme o to, aby poruchu odstranil on sám!

Nebudeme prosit nadarmo. A Kristus, náš Pán, nás opět pověřuje: „**Vy jste světlo světa.**“ A přidává k tomu ještě něco: „**Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.**“ Stojíme opět v jasném světle, jsme „*městem ležícím na hoře*“. Darované „**světlo**“ je znovu postaveno do středu našeho života. Jeho záře se může bez zábrán rozlévat do široka a daleka a potkávat se s lidmi. Naše „**skutky**“, naše jednání má toto Kristovo světlo ještě zvýrazňovat a tím jiným ulehčovat nalézt Ježíšovu cestu vedoucí k Bohu, aby také oni mohli „**vzdávat slávu Otci v nebesích**“. Tak veliké věci chce skrze nás náš Pán konat proto, aby se děla Boží vůle „**jako v nebi tak na zemi**“.

Nemáme, bratři a sestry, žádnou jinou volbu: Nejsme na Ježíše napojeni!? Pak nejsme ani „**světlem**“, ani „**solí země**“. Ježíš však volá: „**Já jsem ta cesta**“ (J 14,6), „**Já jsem světlo světa**“ (J 8,12). - Tím nám jsou zahrazovány všechny naše cestičky, po kterých bychom se třeba rádi vydávali, ale jsme zváni na cestu Kristovu. On od nás očekává to největší a zároveň to chce při nás sám uskutečňovat. Říká nám všem: „**Vy jste světlo světa**“ a abychom tímto „**světlem světa**“ být mohli, vše k tomu již připravil. V pevné víře a důvěře v něj se jej uchopme.

Amen.